

[Hans Nielsen.]

fra Fru Carla Meyer, og det er den eneste virkelige Tilslutning, de har faaet.

Jeg kan derfor kun se saaledes paa det, at § 1 vil faa en meget skadelig Virkning, og at den vil bevirke en Opblomstring af Usselhed og Angiveri her i Landet. Thi det er en given Ting, at saa snart dette Forslag er vedtaget med § 1, kan man være sikker paa, at Angiveriet vil florere. En Mand, som sidder i en saadan Aftale og gerne vil ud af den, vil begynde med anonymt at angive overfor Dommerne, at der er en saadan utilbørlig kollektiv Aftale, som der bør skrives ind imod, og vi vil komme ind i et Angiveri og et Øjentjeneri, som vil forgifte hele den Del af Næringslivet, her er Tale om.

Den væsentligste Bestemmelse i § 1 er jo vendt ikke saa meget mod Arbejderne — de er ikke uberørte af den, men i al Almindelighed vil jeg tro, at den kun i ringe Grad vil kunne bringes i Anvendelse overfor Arbejderne —, men navnlig udad mod Næringslivet, mod Købmandsstanden og særlig mod Haandværksmestrene. Hvis man læser de Domme, som findes trykt som Bilag i Betænkningen, vil man se, at der er en stor Række af disse Domme vedrørende Forhold netop af den Natur, her er Tale om, som har ramt Haandværksmestre, men ogsaa Købmænd og andre næringsdrivende.

Er der nu i det hele taget nogen som helst Nødvendighed for at gaa til denne § 1? Har man ikke Beskyttelsesregler nok i saa Henseende. Ja, jeg maa jo sige, at det Materiale, der er skaffet til Veje fra Flertallets Side, er det smaat bevendt med. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup har jo gjort et Forsøg paa at fremskaffe Beviser, og alt, hvad der er, er kommet fra Landboforeningerne, og det er et ganske ringe Bevis, der er skaffet til Veje. Jeg maa citere et kort Stykke af Landboforeningernes Skrivelse, for det er det eneste, der virkelig er anført, og det er følgende:

„Eksempelvis kan saaledes nævnes, at der just i denne Tid indenfor de 3 Landboforeninger i Københavns Amt er rejst en Bevægelse med det Formaal for Øje at paavirke Landsbyhaandværkerne, navnlig Smedene, til at anlægge en lavere Priskurant, hvilket man bl. a. har tænkt at søge opnaaet derved, at unge Landmænd uddannes i Hestebeslag, idet det navnlig er paa dette Omraade, at Uoverensstemmelserne mellem Landbruget og Smedene er for Haanden.“

Der er altsaa en Uoverensstemmelse mellem Smedene og Landmændene om, hvor meget

Smedene skal have for at beslaa en Hest, og derfor skal denne § 1 med Vold og Magt gennemtrumfes og bringes i Anvendelse til Tortur for hele den øvrige Befolkning, og det til Trods for, at der jo er truffet de fornødne Foranstaltninger til at bremse Smedene, de griske Smede, som man er saadan imod, idet de unge Landmænd selv vil beslaa Hestene. Ja, det er der jo ikke noget at sige til. Jeg siger Lykke og Held til det ærede Medlem Hr. Pinstrup. Lad de unge Landmænd lære at beslaa deres Heste selv, hvis de kan, og hvis de kan gøre det billigere end Smedene. Men saa behøver vi jo slet ikke denne Bestemmelse, her er Tale om.

Det er det eneste, det ærede Medlem Hr. Pinstrup har kunnet skrabe sammen til Bevis for Nødvendigheden af denne § 1. Det er de Smede her i Københavns Amt, som efter hans Mening tager for høj Pris for at beslaa Hestene, andet er der ikke. Der findes ikke i den store Betænkning en eneste Linie, som kan anvendes til Fordel for § 1 udover denne Bemærkning om Smedene. Det ærede Medlem har spurgt i Øst og Vest og ransaget baade det ene og det andet Sted, men han har ikke fundet noget som helst, han kunde bruge som Forsvar for sin Lov paa dette Omraade.

Jeg maa, da jeg nu har oplæst, hvad det ærede Medlem Hr. Pinstrup siger med Hensyn til Smedene, ogsaa oplæse det lille Svar, vi fik for en 8 Dages Tid siden fra Fællesrepræsentationen, der siger derom:

„I øvrigt ligger dette Spørgsmaal yderligere saaledes, at alle saadanne Vedtægter for Tiden er ganske illusoriske. Den meget vanskelige Erhvervsituation for Tiden og den overordentlig haarde Erhvervskamp indenfor næsten alle Fag medfører, at de Vilkaar, hvorunder Arbejder overtages og udføres, i overordentlig mange Tilfælde giver deres Udøvere Tab i Stedet for Gevinst.“

Det er underskrevet af Sekretær Sølvær; det synes altsaa, at Formanden ikke fungerer i Øjeblikket, jeg ved ikke af hvilken Grund. Jeg synes, det lyder ganske troværdigt, at Forholdene i Virkeligheden er saaledes for Haandværksmestre, at de ikke har nogen stor Fortjeneste for Tiden, og at der i det hele taget ikke kan tilvejebringes det fjerneste Forsvar for denne § 1.

Jeg skal dermed foreløbig forlade § 1 og gaa over til § 2 — ærede Medlemmer skal ikke lade sig skræmme af den Grund, der er jo ikke saa mange Paragraffer i Lovforslaget, og § 2 skal jeg forholdsvis hurtigt blive færdig med.